

Arrest

nr. 177 266 van 3 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat dat op 30 juli 2014 werd ingediend door X en X, handelend in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, en door X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 juni 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard alsook van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van 5 juni 2014 waarbij het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten (drie bijlagen 13).

Gezien het verzoekschrift dat bij faxpost op 31 oktober 2016 werd ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling te vorderen van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van voormelde beslissingen van 5 juni 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 november 2016 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 november 2010 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Deze aanvraag wordt ontvankelijk verklaard bij beslissing van 1 maart 2011, waarna de verzoekers in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) beslist op 5 februari 2013 dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond is. De verzoekers dienen tegen deze ongegrondheidsbeslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 22 april 2013 trekt de gemachtigde de ongegrondheidsbeslissing van 5 februari 2013 in.

Op 3 mei 2013 beslist de gemachtigde wederom dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond is.

Nog op 3 mei 2013 beslist de gemachtigde ten aanzien van de verzoekers tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (twee bijlagen 13sexies, oud model).

Bij arrest met nummer 105.020 van 14 juni 2013 stelt de Raad de afstand van geding vast inzake het beroep ingesteld tegen ongegrondheidsbeslissing van 5 februari 2013.

Op 20 juni 2013 trekt de gemachtigde de ongegrondheidsbeslissing van 3 mei 2013 alsook de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13sexies d.d. 3 mei 2013) in.

De gemachtigde beslist op 20 juni 2013 wederom dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond is. Op diezelfde dag levert de gemachtigde tegen aanzien van de verzoekers bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod af (bijlagen 13sexies, oud model).

Bij arrest met nummer 115.994 van 19 december 2013 vernietigt de Raad de ongegrondheidsbeslissing van 20 juni 2013 alsook de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13sexies) van diezelfde datum.

Op 5 juni 2014 beslist de gemachtigde opnieuw dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond is.

Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 30 juni 2014 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.11.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

K., S. (RR: (...))
geboren op (...) te (...)
K., M. (RR: (...))
geboren op 31/07/1971 te (...)

K., S. (RR: (...))
geboren op (...) te (...)
K., S.
geboren op (...) te (...)

K., I.
geboren op (...) te (...)

nationaliteit: Russische Federatie
adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 01.03.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen voor K. M. werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies d.d. 03.06.2014 onder gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Nog op 5 juni 2014 treft de gemachtigde ten aanzien van elk van de drie verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze drie bevelen zijn de tweede, derde en vierde bestreden beslissingen. Zij werden aan de verzoekers ter kennis gebracht op 30 juni 2014 en zijn allen getroffen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet waarbij wordt vastgesteld dat de verzoeker niet in het bezit zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, met name dat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort.

Zij werden diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten.

Op 24 oktober 2016 beslist de gemachtigde tot de afgifte van bevelen om het grondgebied onmiddellijk te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (drie bijlagen 13septies). Deze beslissingen maken het voorwerp uit van vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, die bij de Raad gekend zijn onder de rolnummers 195.889 en 195.890.

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/85, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"§ 1. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.

(...)

De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terughoudingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

(...)"

Uit het bepaalde in artikel 39/85, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel die imminent is of is geworden. Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Wanneer de vordering is ingesteld binnen de in voormelde termijn van vijf of tien dagen na het imminent worden van de verwijdering, wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

In casu maken de verzoekers het voorwerp uit van de beslissingen van 24 oktober 2016 houdende bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissingen, die aan de verzoekers werden betekend op 24 oktober 2016, maken de verwijdering van de verzoekers imminent nu zij de vasthouding van de verzoekers bevelen in een plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. De verzoekers hebben op 31 oktober 2016, samen met de onderhavige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid twee vorderingen tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissingen van 24 oktober 2016 ingediend. Het blijkt en het staat buiten betwisting dat de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd ingediend binnen de termijn zoals voorzien in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 159.059 en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Het urgent karakter van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, wordt door de verweerder niet betwist. Het blijkt dan ook en het staat buiten betwisting dat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, ontvankelijk is.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de rechtspleging

De Raad wijst er op dat de voorliggende vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, tot voorwerp heeft te *"verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt"*.

Nu de Raad enkel is gevat om de hangende vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen, moet hij zich bij zijn onderzoek ter zake beperken tot de middelen en de gegevens die zijn opgenomen in het verzoekschrift houdende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging verzonden per

aangetekend schrijven van 30 juli 2014 en in de in het kader van deze vordering ingediende nota met opmerkingen van 22 september 2014.

De nota met opmerkingen die werd ingediend per faxbericht van 2 november 2016 is dan ook laattijdig en onontvankelijk in de mate dat hierbij nieuwe verweermiddelen naar voor worden gebracht en in de mate dat hierbij een nieuwe wending wordt gegeven aan het verweer, uiteengezet in de nota met opmerkingen van 22 september 2014, op de in het oorspronkelijke verzoekschrift ontwikkelde middelen en op het daarin uiteengezette moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Er anders over oordelen zou impliceren dat aan de verweerder de mogelijkheid wordt gegeven om na het verstrijken van de bij artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde termijn van acht dagen een nieuwe verweernota in te dienen.

Ter terechtzitting verklaart de raadsvrouw van de verweerder zich wat dit betreft, naar de wijsheid van de Raad te gedragen. Met betrekking tot de voorwaarde van de ernstige middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, verwijst zij naar de nota met opmerkingen van 22 september 2014.

De nota met opmerkingen van 2 november 2014 wordt bijgevolg uit de debatten geweerd voor zover een nieuw verweer wordt gevoerd betreffende de grondvoorwaarden van de oorspronkelijke vordering tot schorsing.

4. Over de vordering tot schorsing

Overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

4.1. Betreffende de eerste voorwaarde: de ernstige middelen

4.1.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

4.1.2. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, onvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te

Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

4.1.3. De toepassing van deze voorwaarde

4.1.3.1. In een eerste middel, zoals uiteengezet in de vordering tot schorsing (met beroep tot nietigverklaring) ingediend op 30 juli 2014, en gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf , door verzoekster ingediend op 4 november 2010, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat het aangehaalde medische probleem niet zou toelaten om aan verzoekster een verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. af te leveren daarbij verwijzend naar het medisch verslag dd. 3 juni 2014 van de arts-attaché waarin wordt voorgehouden dat verzoekster niet aan een aandoening zou lijden dewelke een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in de Russische Federatie.

TERWIJL verzoekster bij haar aanvraag dd. 4 november 2010 en diverse navolgende schrijvens (actualisaties) dd. 27 juni 2013, dd. 31 december 2013, dd. 6 januari 2014, dd. 11 maart 2014 en dd. 27 maart 2014 diverse medische verslagen had voorgelegd (o.a. dd. 29/04/2010 en dd. 18/02/2011 van dokter Verstraelen ; dd. 20/01/2011, dd. 20/11/2011 en dd. 18/04/2013 van dokter Govaerts ; dd. 27/01/2011 van dokter Samoy ; dd. 17/02/2011, dd. 24/03/2013, dd. 05/08/2013 en dd. 24/03/2014 van dokter Lejeune ; dd. 21/06/2013, dd. 12/08/2013, dd. 03/01/2014 en dd. 04/03/2014 van dokter H. Eersels) waaruit voldoende bleek dat zij wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 4 november 2010 af te wijzen op grond van het feit dat het medisch probleem niet zou kunnen worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van art. 9ter Vw., daarbij verwijzend naar een medisch advies dd. 3 juni 2014 van de arts-attaché (waaruit zou blijken dat een aangepaste medische behandeling in de Russische Federatie beschikbaar en toegankelijk zou zijn voor verzoekster) , blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die zich in het administratief dossier bevinden, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Ten eerste blijkt NERGENS uit de lezing van de bestreden beslissing dat hetzij de arts-attaché hetzij verweerder zelf, rekening hebben gehouden met alle (bijkomende) medische verslagen die door verzoeksters advocaat bij het administratief dossier waren voorgelegd.

(...)

Uit de lezing van het advies van de arts-attaché dd. 3 juni 2014 blijkt alleszins niet dat deze laatste een grondig onderzoek heeft gevoerd van alle door verzoekster voorgelegde medische verslagen.

De door verzoekster voorgelegde medische getuigschriften bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat de aandoening van verzoekster (PTSD, epilepsie, depressie en nekpijnen) zeer ernstig is en dat een terugkeer naar het herkomstland om die reden is uitgesloten.

De voorgelegde gegevens zouden redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

Uit de vele door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt van die aard zijn dat een verdere medische opvolging in België noodzakelijk is.

Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten vierde heeft de arts-attaché een foute analyse gemaakt van de voorhanden zijnde medische informatie.

De arts-attaché heeft de voorhanden zijnde medische verslagen foutief geïnterpreteerd en heeft er de verkeerde conclusies uit getrokken.

De behandelende arts van verzoekster heeft het medisch advies dd. 3 juni 2014 van arts-attaché Tavernier bestudeerd en dienaangaande de volgende opmerkingen gemaakt in een kritisch medisch verslag dd. 25 juli 2014. (Stuk 8)

“Dr. Tavernier weerhoudt volgende pathologieën bij betrokken persoon: epilepsie, depressie en nekpijn. Patiënte vertoont echter ook een post-traumatische stress-stoornis, zoals duidelijk vermeld staat in de verslagen van de behandelende psychiater en neuroloog.

Dr. Lejeune (psychiater): "Patiënte sedert 2010 in ambulante begeleiding in kader van toenemende depressieve klachten met zwarte gedachten alsook post- traumatische stress-stoornis." (verslag dd. 18.03.2013)

Dr. Govaerts (neuroloog): "Ik volg patiënte nu reeds geruime tijd wegens epilepsie en hoofdpijn. ... Onderliggend is belangrijk psychiatrisch probleem met posttraumatische stressstoornis;" (verslag dd. 18.03.2013)

Een post-traumatische stressstoornis is een angststoornis en wordt in de psychiatrie anders geclassificeerd dan een depressie dewelke een stemmingsstoornis is. Of met andere woorden: men kan lijden aan post-traumatische stressstoornis zonder te lijden aan een depressie, of omgekeerd. Ieder van beide aandoeningen hebben een verschillende etiologie, symptomatologie en behandelingsmethode.

De bij deze patiënte aanwezige post-traumatische stemmingsstoornis dient dus absoluut als een ernstige bijkomende pathologie in dit dossier weerhouden te worden.

Het bestaan van deze post-traumatische stressstoornis is rechtstreeks gerelateerd aan de traumatische ervaringen die patiënte in Tsjetsjenië heeft geleden. Een terugkeer naar het land van herkomst zou in casu dan ook een belangrijke negatieve impact uitoefenen op de angststoornis van patiënte.

Dr. Tavernier houdt in zijn besluitvorming geen enkele rekening met de aanwezigheid van de post-traumatisch stress-stoornis bij betrokken persoon."

Uit dit kritisch medisch verslag dd. 25 juli 2014 blijkt vooreerst duidelijk dat de arts-attaché bij de evaluatie van de medische aandoeningen van verzoekster een cruciale pathologie (PTSD) ten onrechte NIET mee in overweging heeft genomen. Het kan uiteraard niet dat de arts-attaché niet alle medische aandoeningen mee in zijn evaluatie opneemt. Op die manier heeft de arts-attaché de (ernst van de) medische toestand van verzoekster niet juist ingeschat. (...)"

De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen van 22 september 2014 als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat voormelde attesten wel degelijk werden beoordeeld in het medisch advies van de arts-adviseur. Daarenboven stemt het medisch attest van dokter Eersels d.d. 3 januari 2014 overeen met het medisch attest van 4 maart 2014.

Artikel 9ter bepaalt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. (...)

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

7

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; (...)"

De arts-adviseur concludeerde dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kon worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening zou lijden dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medisch zorgen beschikbaar een toegankelijk zijn in het land van herkomst. Dit wordt niet door verzoekende partij betwist.

Waar verzoekende partij aanvoert een jarenlange (therapeutische) vertrouwensband te hebben opgebouwd met haar behandelende artsen, dient te worden opgemerkt dat dit geen reden is om onderhavige beslissing te vernietigen. Niets staat verzoekende partij in de weg om een dergelijke vertrouwensband op te bouwen met haar behandelende artsen in het land van herkomst.

Aangaande het risico op zelfdoding maakt stelt het advies van de arts-adviseur:

“Het voormelde risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie, zelfs bij behandeling, maar wordt in het dossier niet concreet gemaakt, noch duidelijk gelinkt aan de specifieke situatie van deze patiënt. Er is ook geen indicatie uit de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode. Het blijft m.a.w. een algemene veronderstelling.”

Waar verzoekende partij aanhaalt niet aan een medisch onderzoek te zijn onderworpen geweest door verwerende partij dient te worden opgemerkt de arts-adviseur, conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, niet verplicht is om verzoekende partij aan een persoonlijk medisch onderzoek te onderwerpen indien hij op basis van de medische attesten in het dossier tot een duidelijk ziektebeeld van verzoekende partij kan komen.

“3.9. Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen, schrijft geen enkele wettelijke bepaling of beginsel voor dat de arts-adviseur telkenmale verplicht zou zijn over te gaan tot een “onderzoek aan het lichaam”, hoewel artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet de ambtenaar-geneesheer de mogelijkheid biedt om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken. De verwerende partij wijst er ook op dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer en de medische elementen in zijn plaats te beoordelen. Het komt daarentegen aan verzoekster toe om duidelijk te maken met welke concrete elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Verzoekster suggereert weliswaar dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij haar “direct en persoonlijk” inlichtingen had moeten vragen of haar “in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen”, maar zij maakt niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om eventuele bijkomende informatie aan te brengen en verduidelijkt bovendien niet welke informatie zij dan nog zou hebben kunnen aanleveren.

3.10. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening werd gehouden. De zorgvuldigheidsplicht, al dan niet in samenhang met de materiële motiveringsplicht, werd derhalve niet geschonden. Het enig middel is ongegrond. (RvV, 30 mei 2013, nr. 103 907)

Waar verzoekende partij stelt dat het overschakelen van de originele medicatie naar een alternatieve medicatie met hetzelfde actieve bestanddeel gevaren kan opleveren m.b.t. de doeltreffendheid en ongewenste effecten, dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij zich beperkt tot een louter betoog, doch niet aantoonde dat de actieve bestanddelen van de alternatieve geneesmiddelen een negatief effect op haar zouden hebben.

“Er moet ook worden benadrukt dat het eventuele feit dat het niveau van de zorgverstrekking in Kosovo niet vergelijkbaar is met dat in België en dat bepaalde vormen van zorgverstrekking er minder eenvoudig toegankelijk zijn niet impliceert dat een verblijfsmachtiging om medische redenen niet kan worden geweigerd aan een uit dat land afkomstige vreemdeling. In artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is immers niet vastgelegd dat verweerder dient na te gaan of de medische behandeling die in een bepaald land kan worden verstrekt van een niveau is dat vergelijkbaar is met dat in België of even eenvoudig kan worden verkregen. Voormelde bepaling voorziet slechts dat moet worden nagegaan of een adequate, en derhalve geschikte, behandeling mogelijk is, zonder dewelke er sprake zou zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling. De bewering van verzoekster dat toen zij in Kosovo behandeld werd een dialysetoestel ingevolge een stroompanne handmatig aan de gang gehouden diende te worden laat dan ook geenszins toe te concluderen dat verweerders standpunt dat een behandeling voor de aandoening waaraan zij lijdt beschikbaar en toegankelijk is niet correct zou zijn.” (RvV 21 december 2012, nr. 94.338)

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen, zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoekende partij aangehaalde redenen waarom zij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf niet worden aanvaard. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door verzoekende partij aangehaalde elementen en neergelegde medische stukken. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekende partij deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

De formele motiveringsplicht leidt er niet toe dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). (RvV, 31 mei 2012, nr. 82.089) Het enige middel is ongegrond."

De verzoekers voeren onder meer aan dat de eerste bestreden beslissing, met verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer, niet getuigt van een behoorlijke feitenvinding omdat ten onrechte geen evaluatie wordt doorgevoerd met betrekking een cruciale pathologie waaraan de tweede verzoekster lijdt, met name een post-traumatische stress-stoornis.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Onderzoek van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht vergt *in casu* onderzoek van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen kan worden toegestaan indien de betrokken vreemdeling een reëel risico loopt voor het leven of fysieke integriteit bij

een terugkeer naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf of indien deze vreemdeling bij een terugkeer een reëel risico loopt op het ondergaan van een onmenselijke of vernederende situatie omdat er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Het komt enkel aan de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer toe om het al dan niet bestaan van deze risico's te beoordelen. Wat het onderzoek naar de risico's zoals vermeld in artikel 9ter, §1, eerste lid betreft, wordt de onderzoeksplicht van de aangestelde ambtenaar-geneesheer verder verduidelijkt in artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet: de ambtenaar-geneesheer moet, met inachtnaam van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte(s), haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, de mogelijkheid van deze noodzakelijk geachte behandeling, dit is de beschikbaarheid ervan, en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf nagaan.

Samen met de verzoekers stelt de Raad vast dat de beslissing om de kwestieuze aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond te verklaren, wordt gemotiveerd aan de hand van een uitdrukkelijke verwijzing naar het advies dat de ambtenaar-geneesheer op 3 juni 2014 uitbracht in toepassing van artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet. Nu dit advies tevens aan de tweede verzoekster werd ter kennis gebracht en dit tezamen met de eerste bestreden beslissing, dient te worden aangenomen dat de inhoud van het advies van 3 juni 2014 integraal deel uitmaakt van de motieven van de eerste bestreden beslissing. Gelet op het feit dat de concrete onderzoeksbevoegdheid ter zake niet bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde ligt maar bij de ambtenaar-geneesheer die overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet hiertoe een advies uitbrengt en nu tevens uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze haar noodzakelijke grondslag vindt in het advies van de ambtenaar-geneesheer, dienen de motieven van dit advies blij te geven van een zorgvuldig onderzoek van de aanvraag en een deugdelijke motivering dienaangaande. Een gebrekkig advies leidt daarom *ipso facto* tot de nietigverklaring (c.q. schorsing) van de beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In casu blijkt dus dat de ambtenaar-geneesheer op 3 juni 2014 een advies uitbracht betreffende de medische problematiek van de tweede verzoekster. Het advies is als volgt gemotiveerd:

“Graag kom ik terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 04.11.2010.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- *Medisch getuigschrift (6.6. 29/04/2010, pagina 2-5) ingevuld door dr. V. waaruit blijkt dat betrokkene grand mal epilepsie heeft en gehospitaliseerd was van 26-29/04/2010. Betrokkene wordt medicamenteus behandeld met levetiracetam (Keppra®);*
- *Verslag van een consult (d.d. 20/01/2011) bij dr G., neurologe, waaruit blijkt dat de dosis van de bestaande medicamenteuze behandeling, zijnde levetiracetam, wordt verhoogd;*
- *Kopieën van voorschriften (d.d. 27/01/2011, 17/02/2011, 17/02/2011 en 20/11/2011) van respectievelijk dr. S., dr. L., dr. L. en dr. G.;*
- *Aanvraag voor kinesithérapie (d.d. 27/01/2011) opgemaakt door dr. S.;*
- *Standaard medisch getuigschrift (d.d. 18/02/2011) ingevuld door dr. V., huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene epilepsie heeft evenals een depressie en nekpijn waarvoor ze medicamenteus wordt behandeld;*
- *Attest (d.d. 24/03/2013) van dr. L.;*
- *Verslag (d.d. 18/04/2013) van dr. G.;*
- *Attest (d.d. 21/06/2013) van dr. E.;*
- *Attest (d.d. 12/08/2013) van dr. E.;*
- *Verslag (d.d. 5/8/2013) van dr. L. waaruit blijkt dat betrokkene een posttraumatische stressstoornis (PTSD) heeft;*
- *Attest (d.d. 4/3/2014) van dr. E.*

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 41-jarige dame epilepsie heeft, een depressie en nekpijn. Ze wordt hiervoor behandeld met levetiracetam (Keppra®), topiramaat (Topamax®), duloxetine (Cymbalta®), clorazepaat (Unitranxene®), lormetazepam en tetrazepam.

Het vermelde risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie, zelfs bij behandeling, maar wordt in het dossier niet concreet gemaakt, noch duidelijk gelinkt aan de specifieke situatie van deze patiënt. Er is ook geen indicatie uit de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode. Het blijft m.a.w. een algemene veronderstelling.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Beschikbaarheid van de zomen en van de opvolging in Rusland

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank:

- 1) van International SOS2 van 24/04/2014 van het antwoord met het uniek kenmerknummer BMA-5352.*
- 2) van International SOS van 16/08/2013 van het antwoord met het uniek kenmerknummer BMA-4962*
- 3) Informatie d.d. 5/6/2012 van IOM*

Betreffende de medische opvolging en behandeling van betrokkene, uit (1) blijkt dat er psychiaters zijn. Uit dezelfde informatie blijkt dat duloxetine verkrijgbaar is. Uit (2) blijkt dat topiramaat beschikbaar is evenals alprazolam, diazepam en temazepam ter vervanging van clorazepaat, tormetazepam en tetrazepam.

Uit (3) blijkt verder dat levetiracetam ook beschikbaar is.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in Rusland

Het gaat er in de eerste plaats niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van het systeem in het land van herkomst vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. Indien betrokkene niet zou wensen terug te keren naar Tsjetsjenië kan zij zich nog altijd elders vestigen in de Russische Federatie. Volgens de federale Russische wet op « het recht van de burgers van de Russische Federatie op vrij verkeer en keuze van de verblijfplaats en de woonplaats binnen de Russische Federatie heeft elke burger van de Russische Federatie het recht op vrij verkeer en de keuze van verblijfplaats en woonplaats binnen de Russische Federatie ». De Tsjetsjenen, de Ingoesjen en de Dagestanen hebben als burgers van de Russische Federatie dezelfde rechten en plichten die in de bepalingen van deze wet voorkomen als de andere burgers van de Russische Federatie. De rapporten die de advocaat van betrokkene aanhaalt in verband met het Propiskasysteem zijn ietwat gedateerd en betrokkenen leggen geen persoonlijke bewijzen voor dat de beweringen, die werden aangehaald in deze rapporten, ook op hen van toepassing zijn.

De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd. Mensen komen op het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van een systeem van doorverwijzing. De patiënt kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naar gelang waar hij of zij de kwaliteit van de zorgen het beste vindt. De algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie, de prijzen variëren van regio tot regio.

Betrokkene en haar echtgenoot, K. S., leggen geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkenen geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt in hun land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zouden kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Overigens lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen in hun land van herkomst geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben bij wie zij terecht zouden kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest nr 81574 van 23 mei 2012).

Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer in zijn voornoemd advies het medisch attest van dokter L. van 5 augustus 2013 vermeldt, waarbij hij bevestigt dat hieruit blijkt dat de tweede verzoekster lijdt aan een posttraumatische stress-stoornis (PTSD). Deze vaststelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier, waarin zich een afschrift van het kwestieuze medisch attest van 5 augustus 2013 bevindt. Uit dit medisch attest blijkt tevens dat de posttraumatische stress-stoornis een aandoening vormt die onderscheiden dient te worden van de depressieve klachten die zich tevens bij de tweede verzoekster manifesteren: "... *toenemende depressieve klachten met zwarte gedachten alsook een post-traumatisch stress-stoornis*". Door de verweerder wordt overigens niet betwist, noch in de nota noch ter terechtzitting, dat de posttraumatische stress-stoornis een cruciale pathologie uitmaakt.

Samen met de verzoekers stelt de Raad vast dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer geenszins blijkt dat deze posttraumatische stress-stoornis werd geëvalueerd en werd afgetoetst aan van de door artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene risico's. Waar de raadvrouw van de verweerder ter terechtzitting stelt dat het advies wel degelijk de posttraumatische stress-stoornis in rekening neemt aangezien deze aandoening wordt vermeld bij de weergave van het medisch attest van 5 augustus 2013, merkt de Raad op dat uit de loutere vermelding bij de bespreking van de voorgelegde medische attesten van het "*Verslag (d.d. 5/8/2013) van dr. L. waaruit blijkt dat betrokkene een posttraumatische stress-stoornis (PTSD) heeft*" nog niet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer deze aandoening ook daadwerkelijk heeft afgetoetst aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

In tegendeel blijkt op het eerste gezicht uit de verdere vermelding dat "*Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 41-jarige dame epilepsie heeft, een depressie en nekpijn.*" dat de ambtenaar-geneesheer de geattesteerde posttraumatische stress-stoornis niet concreet in rekening heeft genomen bij zijn medische evaluatie. *Prima facie* dient dan ook te worden vastgesteld dat noch uit het advies van 3 juni 2014 noch uit enig ander gegeven blijkt dat de ambtenaar-geneesheer een onderzoek heeft gevoerd naar de ernst en de behandelingsmogelijkheden van deze aandoening en dat evenmin blijkt dat hij daadwerkelijk is overgegaan tot een beoordeling of deze specifieke ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst (cf. artikel 9ter, §1, eerste en vijfde lid van de vreemdelingenwet).

Op het eerste gezicht blijkt derhalve dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met één van de aandoeningen waaraan de tweede verzoekster blijkens de hem voorgelegde medische attesten lijdt. Minstens dient te worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies niet heeft gemotiveerd waarom hij de posttraumatische stress-stoornis niet als een ziekte in de zin van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet heeft weerhouden. De ambtenaar-geneesheer heeft de voorgelegde medische attesten op dit punt dan ook niet correct beoordeeld.

Gelet op het onvolledig onderzoek van de ambtenaar-geneesheer, dient te worden vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing niet deugdelijk lijkt te zijn gemotiveerd en niet zorgvuldig lijkt te zijn voorbereid waar de gemachtigde besluit dat "*uit het voorgelegde medisch dossier*" niet kan worden afgeleid dat de tweede verzoekster lijdt aan een ziekte die enig reëel risico inhoudt zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht is op het eerste gezicht dan ook aangetoond. Het verweer in de nota met opmerkingen, waarin overigens geheel niet wordt ingegaan op het verzuim om de PTSD te beoordelen, laat niet toe anders te besluiten.

Het middel is, in de aangegeven mate, ernstig.

4.1.3.2. In een tweede middel, gericht tegen de tweede, derde en vierde bestreden beslissingen, voeren de verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

In de nota met opmerkingen stelt de verweerder dat er geen samenhang is tussen de beslissing van 5 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en de op diezelfde dag afgeleverde bevelen om het grondgebied te verlaten.

De Raad merkt evenwel op dat uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat de verzoekers voorafgaand aan de ongegrondheidsbeslissing van 5 juni 2014 (dit is de eerste bestreden beslissing), beschikten over een attest van immatriculatie in gevolge van het ontvankelijk verklaren van de medische verblijfsaanvraag op 1 maart 2011. Het afleveren van dergelijk attest van immatriculatie is gestoeld op artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet. De tweede, derde en vierde bestreden beslissingen zijn gestoeld op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet hetgeen een onregelmatig verblijf vooronderstelt. De eventuele nietigverklaring (c.q. schorsing) van de eerste bestreden beslissing, impliceert derhalve dat de verzoekers opnieuw recht hebben op een attest van immatriculatie zodat de eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing tevens met zich mee brengt dat de tweede, derde en vierde bestreden beslissing hun juridische en feitelijke grondslag verliezen. Hieruit blijkt dan ook een stellig verband tussen de onderscheiden bestreden beslissingen. De in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie wegens gebrek aan samenhang, dient dan ook te worden verworpen. Ter terechtzitting stelt de raadsvrouw van de verweerder overigens zich wat deze exceptie betreft, te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De Raad wijst er op dat de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt dat *“Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf”.*” De eerste bestreden beslissing zelf betreft aldus de titel om over te gaan tot de intrekking van het attest van immatriculatie. Tevens dient te worden benadrukt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk werd verklaard bij beslissing van 1 maart 2011, beslissing die er *ipso facto* toe heeft geleid dat de verzoekers in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie. Daar de verzoekers een ernstig middel hebben aangevoerd tegen de ongegrondheidsbeslissing van 5 juni 2014, houdt dit in dat de ontvankelijkheidsbeslissing van 1 maart 2011 op het eerste gezicht terug uitvoerbaar wordt.

Hierna zal blijken dat de grondvoorwaarden zijn vervuld voor de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 5 juni 2014 houdende de ongegrondheid van de aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Nu middels onderhavig arrest de schorsing wordt bevolen van voornoemde ongegrondheidsbeslissing, is meteen ook de titel om het attest van immatriculatie in te trekken, in zijn tenuitvoerlegging geschorst. Bijgevolg verleent de bevolen schorsing van de eerste bestreden beslissing, aan de verzoekers terug het recht op een attest van immatriculatie en kunnen zij derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het is derhalve aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, samen met de ongegrondheidsbeslissing van 5 juni 2014, in hun tenuitvoerlegging te schorsen.

4.2. Betreffende de tweede voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.2.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

4.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In het verzoekschrift van 30 juli 2014 zetten de verzoekers het volgende moeilijk te herstellen ernstig nadeel uiteen:

“Het is duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akten waardoor verzoekster en haar gezin zouden worden verplicht om terug te keren naar de Russische Federatie – deelrepubliek Tsjetsjenië, voor verzoekster een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou inhouden.

De medische opvolging in België zou dan op abrupte wijze worden onderbroken, hetgeen nefast is voor de gezondheid en het welzijn van verzoekster.

In een recent medisch verslag dd. 25 juli 2014 benadrukt de behandelende arts dat het om medische redenen tegenaangewezen is dat verzoekster in de huidige omstandigheden zou terugkeren naar haar land.

(« De aanwezige pathologieën hebben geleid en kunnen nog leiden tot acuut ernstige perioden.

Wat betreft de medicatie bestaan er gegronde redenen tot twijfel over de beschikbaarheid en de bereikbaarheid in het land van herkomst.

Wat betreft de medicatie voor epilepsie (anti-epileptica) bestaat er een risico op ernstige acute situaties door het mogelijk niet beschikbaar zijn enerzijds, en verschillen in bio-equivalentie indien niet het originele medicijn aanwezig is.

Er bestaat geen zekerheid dat patiënte (onmiddellijk) toegang heeft tot het systeem van medische zorgen, hetgeen nochtans onontbeerlijk is gezien de aanwezige pathologieën.

Wat betreft de behandeling van de depressie en de post-traumatisch stress-stoornis is het waarschijnlijk dat patiënte niet kan terugvallen op de nodige medische zorgen.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

») (Stuk 8)

De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen van verweerder dd. 5 juni 2014 (waaronder de drie Bevelen om het grondgebied te verlaten – 3 x Bijlage 13), zal derhalve een ernstig en moeilijk herstelbaar nadeel veroorzaken.”

De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen van 22 september 2014 als volgt:

“Verzoekende partij toont niet aan de hand van voldoende precieze en nauwkeurige gegevens aan, als gevolg van de bestreden beslissing, een nadeel te ondervinden dat moeilijk te herstellen is, dat persoonlijk is, dat niet aan haar zelf te wijten is en dat niet louter hypothetisch is.”

Uit de uiteenzettingen onder punt 4.2.1. blijkt dat de verzoekers een ernstig middel hebben aangevoerd waaruit blijkt dat de door hen ingediende medische verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet zorgvuldig werd onderzocht. Er werd met name vastgesteld dat door het bevoegde bestuur niet werd onderzocht of de posttraumatische stress-stoornis voor de tweede verzoekster al dan niet een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Het is een evidentie dat de tenuitvoerlegging van de voorliggende ongegrondheidsbeslissing, die de verzoekers tevens een voorlopige verblijfstitel ontnemt, en van de daarbij horende bevelen om het grondgebied te verlaten, voor de verzoekers een ernstig nadeel met zich meebrengt dat moeilijk te herstellen is. Hierbij moet worden benadrukt dat een te rigide interpretatie van het begrip ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ niet verenigbaar is met de vereiste dat een burger moet kunnen beschikken over een effectief rechtsmiddel.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan *in casu* – rekening houdend met de specificiteit van voorliggende zaak die onmiskenbaar raakvlakken heeft met de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming – dan ook worden aangenomen.

Het zeer summiere verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. Ter terechtzitting werd aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel geen verder verweer gevoerd.

4.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat is voldaan aan beide cumulatieve voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen te bevelen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, wordt bevolen.

Artikel 3

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de drie beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 juni 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten, wordt bevolen.

Artikel 4

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

C. DE GROOTE